விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 4 ★ இதழ்: 10 ★ ஜப்பசி : 2025 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

முந்தைய இதழின் தொடர்ச்சி

மரணத்தை வெல்லுதல்

‘மிருத்யுஞ்ஜயி’ என்ற சொல்லுக்குப் பரவலாக வழங்கப்படும் பொருளான ‘மரணத்தை வென்றவர்’ என்பது தவறாக வழிநடத்துவதாக உள்ளது. மரணத்தை வெல்தல் என்பது, மரணம் இனி சம்பவிக்காது என்பதைக் குறிப்பதற்காக ஒருபோதும் கருதப்படவில்லை. மரணத் தருவாயில் ஏற்படும் உடல் ரீதியான வலி அல்லது மன ரீதியான துன்பம் குறித்து நமது உள்ளங்களில் பெரும் அச்சம் நிலவுகிறது. இந்த அச்சத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதே, மரணமிலாப் பெருவாழ்வை நாடுவதன் முக்கியக் காரணங்களுள் ஒன்றாகும்.

மரணத்தை வெல்தல் என்பதன் பொருள், மற்றொரு பிறவி ஏற்பட அனுமதிக்காமல் இருப்பதேயாகும். பிறவி நிகழ்ந்து, வாழ்க்கை ஓட்டம் துவங்கிவிட்டால், மரணம் என்பது நிச்சயம் தவிர்க்க முடியாததாகும். அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள எவ்வித வழியும் இல்லை. இது தம்மத்தின் மாற்ற இயலாத நியதி; அசைக்க முடியாத சத்தியம். ஆனால், பிறப்பெடுக்கும் செயல்பாடு நின்றுவிடும் பட்சத்தில், மரணம் எனும் செயல்பாட்டிலிருந்தும் ஒருவர் விடுதலை பெறுகிறார். இதுவே நிப்பாணம் (அல்லது நிப்பாண நிலை), விடுதலை, மோக்ஷம். இதுவே விபஸ்ஸனா தியானத்தின் உன்னத நோக்கம், இறுதி இலட்சியம் ஆகும்.

இந்த இலக்கை நோக்கிய நமது முன்னேற்றத்தை அளவிடும் கருவிகளுள் ஒன்று, நமது இறுதி மரணத் தருணங்களில் நாம் இருக்கும் நிலையாகும். அச்சம், கண்ணீர், உறக்கம், விழிப்புணர்வற்ற நிலை அல்லது கண்மூடித்தனமான பற்றுதல்களுடன் உயிர் நீக்குமாயின், அடுத்த பிறவியும் மரணமும் நிச்சயமாகத் துன்பம் நிறைந்ததாகவே இருக்கும். அதுமட்டுமின்றி, அடுத்த பிறவியானது ஏதேனும் தாழ்ந்த நிலைகளிலேயே அமையக்கூடும் என்பதும் நிச்சயம். அவ்வாறு நிகழ்ந்தால், மீண்டும் மனிதப் பிறவி எடுப்பது கடினமானதாக, ஏன், மிகவும் கடினமானதாகக் கூட ஆகிவிடக்கூடும்.

மாறாக, மரணமானது விழிப்புணர்வுடன், விழித்தெழுந்த மனநிலையில், தோற்றத்தையும் மறைவையும் (உதய-வ்யய) உணர்ந்தவாறு, யதார்த்தத்தின் அநித்தியத் தன்மையைக் கவனித்தபடி, அச்சமின்றியும் அமைதியாகவும் நிகழ்ந்தால், உயர் நிலைகளை நோக்கிய முன்னேற்றம் தவிர்க்க முடியாததாகும். மேலும், முழுமையான, பரிபூரணமான பற்றற்ற நிலையில் இந்த உடல் நீக்கப்படுமானால், அப்போது நிச்சயமாக, ஒருவர் மரணத்தை வென்றவராகி விடுகிறார்.

வாழும் கலையில் தேர்ச்சி பெறுவதன் மூலமே ஒருவரால் அத்தகைய மரணத்தைப் பெற முடியும்.

ஹிந்தி பத்ரிகா, தொகுதி 7, எண் 10, தேதி: 21-12-1980.

எங்கள் தந்தையின் மரணம்

சத்யநாராயண் கோயங்கா அவர்கள்

இது கோயங்கா அவர்கள் மியான்மரில் உள்ள தனது மூத்த சகோதரர் பாபு பையா (பாபுலால் கோயங்கா) அவர்களுக்கு எழுதிய மனமுருகச் செய்த கடிதத்தின் இறுதிப் பகுதியாகும்.

1 முதல் 12 செப்டம்பர் 1972 வரை, கோயங்கா அவர்கள் நேபாளத்தில் உள்ள பீர்கஞ்ச் எல்லையை ஒட்டியுள்ள ரக்ஸால் (பீகார்) என்னுமிடத்தில் ஒரு முகாமினை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, பம்பாயில் நிகழ்ந்த ஒரு விபத்தில் தனது தந்தையின் தொடை எலும்பு முறிந்துவிட்ட செய்தியைப் பெற்றார். முகாம் முடிவடைந்ததும், கோயங்காஜி பம்பாய்க்கு விமானத்தில் புறப்பட்டார். இது கடந்த செய்திமடலில் (செப்டம்பர் 2025) விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையில், பம்பாய்க்கான இந்தப் பயணம் துன்பம் தரக்கூடிய நீண்ட, சுற்றலான பயணமாக அமைந்துவிட்டது.

ரக்ஸாலில் இருந்து எல்லையைக் கடந்து அரை மணி நேரப் பயணத்தில் நேபாளத்தின் பீர்கஞ்ச் இருந்தது. அங்கிருந்து அவர் பாட்னாவிற்கு (மிக நீண்ட மற்றும் பல இடங்களில் நின்றுசெல்லும் விமானங்களுக்குப் பதிலாக) நேரடி விமானத்தில் ஏறி, அங்கிருந்து தொடர்ந்து பயணம் செய்திருக்கலாம். தனது தந்தையைச் சென்றடைய ஆவலாக இருந்த அவருக்கு இது மதிப்புமிக்க நேரத்தை மிச்சப்படுத்தியிருக்கும். நீங்கள் நேபாளியா, இந்தியரா, அல்லது பர்மியரா என்பது யாருக்கும் தெரியப் போவதில்லை என்று கூறி, மக்கள் இந்த வழியைப் பரிந்துரைக்கவும் செய்தனர். ஆனால் அந்த நாட்களில், கோயங்காஜி மியான்மர் கடவுச்சீட்டை வைத்திருந்தார். அது இந்தியாவிற்கு மட்டுமே பயணிக்க அனுமதித்தது. அவர் 'ஸீலத்தை' முறித்துக்கொண்டு நேபாளத்திற்குள் நுழைய விரும்பவில்லை. அப்படிச் செய்வது அவருக்கு மிகவும் எளிதாக இருந்தபோதிலும் அவர் அதைச் செய்யவில்லை. சத்தியத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்று அத்தகையது. ஆசிரியர்]

கடிதம் தொடர்கிறது:

தந்தையின் பொறுமையும் கருணையும்
23 செப்டம்பர் 1972, பம்பாய்

அன்புள்ள பாபு பையா, பணிவான வணக்கங்கள்!

விபத்து நடந்த அன்று, அவர் தனது தினசரி நடைப்பயிற்சிக்காகக் கடற்கரைக்குச் சென்று, அங்கே கோயிலுக்கு வெளியே இருந்த பிச்சைக்காரர்களுக்குப் பழங்கள் போன்றவற்றைப் பகிர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது நகராட்சி வண்டி ஒன்று உரிமம் இல்லாத கடைக்காரர்களைப் பிடிக்க வந்தது. இதனால் சாலையில் ஒரு தள்ளுமுள்ளு ஏற்பட்டது. அந்தக் குழப்பத்தில், அவர் மீது ஒரு குதிரை வண்டி மோதியது, அவர் கீழே விழுந்ததில் தொடை எலும்பு முறிந்தது. அவர் எழுந்து, வண்டியில் அமர்ந்து, வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார். வலிப்பதாக அவர் புகார் கூறியதும், அவர் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார், அங்கே 4 நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அவருடைய பொறுமையும் சகிப்புத்தன்மையும் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது.

அவரது மனம் அந்தக் குதிரை வண்டிக்காரருக்காக இரங்கியது. அவர், "காவல்துறை அவரைக் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். அது அவர் தவறல்ல. எனது சொந்த பலவீனத்தாலேயே நான் விழுந்தேன்" என்று கூறினார்.

சகிப்புத்தன்மையும் நகைச்சுவை உணர்வும்

தனது இளமைக் காலத்திலோ அல்லது நடு வயதிலோ அவர் தனது சிரமங்களில் ஒருபோதும் கவனம் செலுத்தியதில்லை. இது அவருக்குப் புதிதல்ல. சகிப்புத்தன்மை என்பது அவருக்கு இயல்பாகவே அமைந்துவிட்ட ஒன்று. நாங்கள் அவரது நீரிழிவு நோயைப் பற்றியோ அல்லது வேறு ஏதேனும் நோயைப் பற்றியோ குறிப்பிட்டால், அவர் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை என்று தட்டிவிட்டு விடுவார். அவரது மன உறுதியைக் கண்டு நாங்கள் வியப்போம். அவரது வாழ்வின் இறுதி நாட்களில், அவரது சகிப்புத்தன்மை அசாதாரணமாக இருந்தது.

தொலைவில் ரக்ஸாலில் அமர்ந்திருந்த நான், அவரது உடைந்த தொடையால் அவருக்கு ஏற்படக்கூடிய கடும் வலியைக் குறித்துக் கவலை கொண்டேன். அதற்கு உடனடியாக அறுவை சிகிச்சையும் செய்ய முடியாத நிலை. ஆனால் நான் திரும்பி வந்தபோது, அவருக்கு ஒருபோதும் வலி நிவாரணி மருந்துகள் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை அறிந்தேன். மருத்துவமனையில் படுத்திருந்த அவர், மருத்துவர்களையும் செவிலியர்களையும் ஆச்சரியப்படுத்தும் வகையில்,

எப்போதும் கலகலப்பாகவும் புன்னகையுடனும் இருப்பார். அந்த அறை குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் பார்வையாளர்களால் நிறைந்திருக்கும். அவர்கள் சீட்டாட்டம் ஆடியபடியும் உற்சாகமாக உரையாடியபடியும் இருப்பார்கள். ஒருமுறை ஒரு மூத்த மருத்துவர், "ஏதேனும் வலி இருக்கிறதா?" என்று கேட்டார். பாபுஜி (தந்தை) 'இல்லை' என்று பதிலளித்தார். "பின் ஏன் மருத்துவமனையில் இருக்கிறீர்கள்?" என்று மருத்துவர் கேட்டார். "எனக்கு இங்கே இருப்பது பிடித்திருக்கிறது," என்று கூறி அவர் சத்தமாகச் சிரித்தார். அனைவரும் சிரிக்கத் தொடங்கினர்.

சில சமயங்களில் அவர் வலியால் முகம் சுளிப்பார். யாராவது அக்கறையுடன் எங்கே வலிக்கிறது என்று கேட்டால், அவர் சிரித்துக்கொண்டே, "ஓ, வலியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை" என்பார். இது அனைவரின் மனநிலையையும் இலகுவாக்கிவிடும். ஒருமுறை அவர் தனது அண்ணனிடம், "படுக்கையிலேயே படுத்துச் சோர்வாக இருக்கிறது; நான் கழிப்பறைக்கு நடந்து செல்ல விரும்புகிறேன்" என்றார். "உங்கள் கால் உடைந்திருப்பதால் உங்களால் நடக்க முடியாது" என்று அவரிடம் கூறப்பட்டபோது, அவர், ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவர்போல, "ஓ ஆமாம், என் கால் உடைந்திருக்கிறது!" என்றார். அவரால் எப்படி தன் வலியை மறக்க முடிந்தது? வாழ்நாள் முழுவதும், மிகவும் கடினமான சூழ்நிலைகள் மற்றும் துன்பங்களுக்குக் கூட முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், அவற்றைக் கண்டு சிரித்துவிடும் அவரது பழக்கம், அவருக்கு இரண்டாம் இயல்பாகவே ஆகிவிட்டிருந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஒருமுறை சிகிச்சை எப்படி நடக்கிறது என்று கேட்டபோது, அவர் வேடிக்கையாக, "நிச்சயமாக இங்கே மருத்துவர்களுக்குப் பற்றாக்குறை இல்லை" என்றார். ஒரு நாள் அவர், "ஏன் இத்தனை மருத்துவர்களை அழைக்கிறீர்கள்?" என்று குறைபட்டுக் கொண்டார். அவர்கள் தொடர்ந்து ஊசி போடுவது, நீர் ஏற்றுவது, இரத்த அழுத்தம், வெப்பநிலை ஆகியவற்றைப் பரிசோதிப்பது போன்ற சிகிச்சைகளைச் செய்வது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இது அவரை மிகவும் தொந்தரவு செய்தது. தனது கடைசி நாட்களில், அவர் அமைதியை மட்டுமே விரும்பினார். ஆனால் நிச்சயமாக, இவை அவரது கடைசி நாட்கள் என்பதை குடும்பத்தால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மருத்துவர்களின் வருகை தொடர்ந்தது. இன்னொரு மருத்துவரைப் பற்றிச் சொன்னாலே அவர் எரிச்சலடைவார், ஆனால் அவரது அண்ணன் ஒருவரை அழைத்தால் இணங்கிவிடுவார்.

ஒருமுறை, அதிகாலையில், அவர் ஷ்யாம் பிஹாரியை (சகோதரர்) அழைத்து, காகிதமும் பேனாவும் கொண்டு வருமாறு கேட்டார். அவரது இறுதி விருப்பங்களைக் கேட்பதற்கு அனைவரும் விழிப்புடன் இருந்தனர். ஆனால் வேடிக்கையாக, அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதச் சொன்னார்: "அதிகாலையில் ஒரு மருத்துவர் ஊசியுடன் வருகிறார், பின்னர் அரை மணி நேரம் கழித்து இன்னொருவர் இரத்த அழுத்தத்தைப் பார்க்க வருகிறார், பின்னர் அடுத்தவர் நீர் ஏற்றுவதற்கு வருகிறார்," இப்படியே தொடர்ந்தது. இது அவரது வாழ்வின் கடைசி நாள், ஆனாலும் அது மென்மையான வேடிக்கை நிறைந்ததாக இருந்தது.

அவரது கூர்மையான மன விழிப்புணர்வைக் கண்டு மக்கள் வியந்தனர். மருத்துவர்களின் வருகையைப் பட்டியலிடும்போது, மருத்துவர் தனக்கு ஏழு முறை ஊசி போட்டதாகக் குறிப்பிட்டார். அதை மூத்த சகோதரர் மறுத்து, "ஏழு ஊசிகள் போடவில்லை" என்றார். ஆனால் பாபுஜி சொன்னது சரிதான். அவருக்கு ஏழு முறை ஊசி போடப்பட்டிருந்தது.

அவர் காலமாவதற்கு முந்தைய நாள், அவர் அரைகுறை நனவுடன், நினைவும் தப்புவதுமாக இருந்தார். அந்த நிலையில் அவர் சீட்டாடுவதைப் பற்றிப் பேசினார். இது அவரது சகோதரரைக் கவலையடையச் செய்தது. இறுதி நேரத்தில் அவர் மனம் சீட்டாட்டத்தில் லயித்திருந்தால், இதற்குப் பிறகு அவர் எப்படி மேலான கதியை அடைவார் என்று அவர் கவலைப்பட்டார். ஆனால் அவரது கவலை தேவையற்றதாக ஆனது. ஏனெனில் பாபுஜி விரைவில் மீண்டும் சுயநினைவுக்குத் திரும்பினார், அவரது மனம் மீண்டும் விழிப்புணர்வு பெற்றது.

அசாதாரணமான விழிப்புணர்வு

அனைத்து புலன்களும் அசாதாரணமாக விழிப்புடன் இருந்தன—தொலைவில் இருப்பதைக் கூட அவரால் முழுத் தெளிவுடன் கேட்கவும் பார்க்கவும் முடிந்தது. உடல் உணர்ச்சிகள் கூர்மையடைந்தன. யாராவது அவரை இலேசாகத் தொட்டால்கூட, அவர் எதிர்வினையாற்றினார். புலன்களுடன், மனமும் விழிப்புணர்வு பெற்றது, இந்த விழிப்புணர்வு இறுதிவரை நீடித்தது.

அவரது இறுதித் தருணங்களில், அவரது கண்கள் அறையைச் சுற்றிச் சுழலத் தொடங்கின. நிச்சயமாக அவர் அங்கே இருந்தவர்களைப் பார்க்கவில்லை. வேகமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்த தனது புனிதமான இலக்கின் மீது கவனம் செலுத்தியவராக, அவர் தனது இறுதி மூச்சை விட்டார். ஆயினும்கூட, உயிர் பிரிந்ததற்கான அறிகுறிகள் எதுவும் இல்லை—விக்கல் இல்லை, மூச்சுத் திணறல் இல்லை, ஒன்றுமில்லை. ஆழ்ந்த

உறக்கத்தில் விழுவது போல இருந்தது. அவரது முகம் பொலிவாகவும் அமைதியாகவும் இருந்தது. அப்போது மதியம் 1:45 மணி.

அடுத்த நாள் காலை 9 மணிக்கு அவர் தகனத்திற்காக எடுத்துச் செல்லப்படவிருந்தபோது, அவரது முகம் சாந்தமான அமைதியைப் பொழிந்தது, அவரது உடல் நெகிழ்வாகவும் மென்மையாகவும் இருந்தது. மருத்துவர் அவர் இறந்துவிட்டதாகச் சான்றளித்ததைத் தவிர, மரணத்தின் அறிகுறிகளோ, விறைப்புத்தன்மையோ எதுவும் இல்லை. அவரது இறுதிக் குளியலின் போது எடுக்கப்பட்ட புகைப்படத்தை நீங்கள் பார்த்தால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்—அவர் சாதாரணமாக ஒருக்களித்துப் படுத்திருப்பது போலவே தெரிந்தது. அவர் மிகவும் உயிருடன் இருப்பது போல் தோற்றமளித்தார்.

இறுதிப் பயணம் – முகம் மூடப்படாமல்

சுற்றியிருப்பவர்கள் இந்த புனிதரின் வாழ்க்கையால் மட்டுமல்ல, மரணத்தாலும் உத்வேகம் பெற வேண்டும் என்பதற்காக, மூத்த சகோதரர், மரபை மீறி, அப்போதும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த அவரது முகத்தை மூடாமல் திறந்து வைத்தார். அவர் மறைந்த சிறிது நேரத்திலேயே, மருத்துவமனை அறை தெய்வீக தம்ம சக்தியால் எவ்வாறு நிரம்பியது என்பதை என் சகோதரர் பின்னர் என்னிடம் கூறினார். வீட்டிலும், அவரது உடல் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில், இரவு முழுவதும் அவரைச் சுற்றி அமர்ந்து அனைவரும் தியானம் செய்ததாலோ அல்லது நூல்களை ஓதியதாலோ அந்தச் சூழல் தம்ம அதிர்வுகளால் துடித்தது.

அவர் கருணையுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் விளைவாக அவர் அடைந்த உயர் நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டால், தெய்வீக ஆற்றல் அந்தச் சூழலில் பரவுவது இயல்பானதுதான். என் மூத்த சகோதரர் உட்பட, அவரது தம்ம வழியிலான குடும்பத்தினரால் அவர் சரியான முறையில் ஆதரிக்கப்பட்டார். அந்த முடிவு மென்மையாகவும் கருணை நிறைந்ததாகவும் அமைய வேண்டியிருந்தது.

பற்றற்ற தன்மை

அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் பற்றற்ற தன்மையைப்பழகினார்;உண்மையில்,எத்தனையோ பிறவிகளாக இந்தப் பயிற்சி தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறதோ யாருக்குத் தெரியும்! ஆயினும் அனைவருக்குமான தனது பொறுப்புகளை அவர் முழுமையாக நிறைவேற்றினார், இப்போது அவர் யார் மீதும் பற்றுதலை அனுமதிக்கப் போவதில்லை. யாருக்காவது உடல்நிலை சரியில்லை என்றால், சிறந்த சிகிச்சையும் கவனிப்பும் வழங்கப்படுவதை அவர் உறுதி செய்வார், ஆனால் பற்றுதல் இன்றி. யாராவது இறந்தால் அவர் புலம்பி அழ மாட்டார். அவரது பற்றற்ற தன்மை கண்டு வியக்கத்தக்கது.

தனது மரணம் நெருங்குவதை உணர்ந்தபோதும் அவர் கலங்கவில்லை என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. அவருக்கு உங்கள் மீது மிகவும் பிரியம், நீங்கள் எப்படியாவது பிரச்சனைகளை விட்டுவிட்டுத் திரும்ப வேண்டும் என்று விரும்பினார், ஆனால் அவர் இறக்கும் தருவாயில் உங்களை அழைக்கவில்லை.

நான் ஒரு முகாமிலிருந்து திரும்பும் போதெல்லாம், அவரது முகம் பிரகாசமடையும், முகாம் பற்றி எல்லாம் விசாரிப்பார். இந்தியாவில் நடைபெற்ற முதல் முகாமில் அவர் பங்கேற்றார், அதன்பிறகு பம்பாயில் நடைபெற்ற அனைத்து முகாம்களின் நிறைவுப் பகுதியிலும் அவர் கலந்துகொள்வார். மக்களின் கண்களில் அவ்வளவு அன்பையும் நன்றியுணர்வையும் காண்பது அவருக்கு அமைதியான மகிழ்ச்சியைத் தரும். அவர் என் மீதும் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்டிருந்தார், ஆனாலும், அவரது இறுதித் தருணங்களில், அவர் என்னை நினைக்கவில்லை.

உண்மையில், அவரது இறுதித் தருணங்களில், அவர் யாருக்காகவும் கேட்கவில்லை. அதற்காக அவர் எங்கள் அனைவரையும் நேசிக்கவில்லை என்று அர்த்தமல்ல; உண்மையில், அவரிடமிருந்து அன்பு பொங்கி வழிந்தது. மறைவதற்கு முன், அவர் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து, அவர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் மகிழ்ச்சி கிடைக்க ஆசீர்வதிப்பது போல ஆசீர்வதித்தார். ஆனால் அது பற்றுதல் நிறைந்த அன்பு அல்ல. அவர் இதயமற்றவரும் அல்ல, பற்றுதல் நிறைந்த அன்பில் மூழ்கியவரும் அல்ல.

பற்றற்ற தன்மையைப் பற்றிய அறிவார்ந்த விவாதங்களில் சிக்குபவர்கள் பற்றற்றவர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, அதே சமயம், உண்மையாகப் பற்றற்று இருப்பவர்கள், பற்றற்ற தன்மைக்கான அறிவார்ந்த வரையறைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. அப்படிப்பட்டவர் தான் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய தந்தை. உண்மையாகவே பற்றற்றவர். அப்படியானால், இப்படிப்பட்ட ஒரு மறைவுக்கு எங்கே அழுது புலம்ப வேண்டிய கேள்வி எழுகிறது? அத்தகைய ஒரு புனிதருக்கு நாம் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தது உண்மையாகவே பெரும் பாக்கியம். அந்த நற்பண்புகளில் சிலவற்றை நமது வாழ்வில் நாம் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடிந்தால், இந்தப் பாக்கியம் பன்மடங்கு பெருகும்.

உங்கள் இளைய சகோதரன்,
ஸத்ய நாராயண் கோயங்கா